

Een absurde Kerst

Absurditeit mag weer. De jaren veertig, vijftig en zestig van de eeuw die net achter ons ligt leverde veel absurdische toneelstukken op. Een bekend voorbeeld hiervan is 'Waiting for Godot' (wachten op Godot) van de Ierse schrijver Samuel Beckett. Twee mannen ontmoeten elkaar onder een boom op een leeg decor. Ze wachten ergens op, maar waarop wordt niet duidelijk. Een toneelstuk dat dus schijnbaar nergens over gaat, synoniem voor de absurditeit van het leven zelf.

Tekst en foto's Christel Cosijn en Richelle van den Dungen Gronovius

In het woordenboek staat 'absurd' onder andere vertaald als: ongerijmd, onverstandig, onnozel, strijdig met de rede. Geloof lijkt ook strijdig met de rede als we kijken naar aanname en

wetenschap. Hoewel het wetenschappelijk geloven trend lijkt te zijn, neemt het kerstfeest ook onder niet-christenen over de hele wereld een belangrijke plaats in. Al dan niet met

commercieel doel. In absurdische verhalen wordt een bepaald levensgevoel uitgedrukt. De absurde wereld is een wereld zonder God. Voor hen die geloven is een wereld zonder God onvoorstelbaar. Voor hen die niet geloven is God juist onvoorstelbaar. Over de hele wereld wordt dus kerstmis gevierd. Wat voor de een de geboorte is van nieuw leven, de menswording van God, is voor de ander slechts een paar vrije dagen, een pakjesfeest of een wapenstilstand. Maar hoe absurd is geloven versus weten eigenlijk? Lees het in 'Een absurde kerst'.

Het is warm. De hitte van de middag legt de natuur het zwijgen op. Juny zit naast het kleine huisje onder de grote boom. Hij legt een bel en een kerstmuts naast zich op de grond. In de verte komt Leo aangesjokt. Juny trekt aan zijn schoen, eerst met een hand. De ducktape die de zool met de bovenkant verbonden houdt scheurt los. Zweet loopt in straaltjes langs zijn gezicht als hij met beide handen trekt, maar zijn schoen wil niet uit. Hij ziet de blote voeten van Leo en kijkt op. 'He, brother, kon bai, wat doe je daar?' 'Konta, swa, Ik probeer mijn schoen uit te trekken. Alleen de ducktape gaat los en dat mag juist niet.' 'Oh.' Leo leunt

tegen de boom aan. Zijn rastavlechten zitten onder zijn baret. Juny drinkt een paar slokken rum uit zijn fles en gaat verder met het sjoeren aan zijn schoen. Leo steekt een joint op. 'Jah, man!', zegt hij, terwijl hij tevreden de rook uitblaast, het gepruts gadeslaand. Ineens springt Juny op. Hij geeft een harde schop tegen de bel op de grond. Klingelend rolt hij de weg op. 'Rot schoen!' Leo schudt zijn hoofd, gaat zitten en neemt nog een trekje. 'Waarom schud jij je hoofd, swa! Wat weten rasta's van schoenen en kerstmis!' Hij schopt een paar keer tegen de boom, er vliegt een stuk zool door de lucht. 'Nu kan ik zeker die hele Kerst wel vergeten!' schreeuwt hij tegen niemand in het bijzonder. Leo ademt zijn rook nog dieper in en kijkt hem niet begrijpend aan. 'Hoezo kan jij Kerst wel vergeten. Je kletst onzin, brother, niemand kan kerst zomaar vergeten! Dus jij ook niet! Iemand kan vergeten hoe hij heet, waar zijn huis woont, met wie hij is getrouwd of zelfs dat hij is getrouwd', hij grinnikt even, 'maar niemand vergeet kerst, brother!' Juny stopt met schoppen en gaat naast Leo zitten. 'Hoezo, swa, hoezo kan niemand Kerst vergeten?' Leo kijkt hem wazig aan en begint ineens zo hard te lachen dat hij moet hoesten. Juny klopt op zijn rug. Na een tijdje

wordt het hoesten minder. Hij slaat het rumaanbod van zijn vriend af. Dan steekt hij, heel bedaard, opnieuw zijn joint aan. Juny gaat naast hem zitten en wacht tot Leo zijn rook weer heeft uitgeblazen. Hij wil niet opnieuw een hoestbui veroorzaken. Hij voelt zand onder zijn voet waar de zool is verdwenen. 'Wat bedoel je nou met niemand kan Kerst vergeten?' Leo kijkt hem aan. Zijn rooddoorlopen ogen vallen bijna dicht. Gelukzalig hangt hij een beetje achterover. 'Jij wacht op Kerst. Haha! Ik hoef niet te wachten op Kerst, brother, ik hoef nergens op te wachten!' Juny begint opnieuw aan zijn schoen te trekken. 'Jij bent harstikke gek, jij! Iedereen wacht op Kerst, de hele wereld wacht op Kerst, dus jij ook, swa! Je zit me net wijs te maken dat niemand Kerst kan vergeten!' Leo kijkt hem lodderig aan. 'Tussen op iets wachten en niet vergeten zit een groot verschil.' Juny laat zijn schoen los. 'Vertel op, swa, wat is dan het verschil tussen op iets wachten en iets niet vergeten?' Leo kijkt hoe het stompje sigaret bijna zijn vingers verbrandt. Hij tuurt even naar boven. 'Jah, man!' roept hij ineens hard en probeert overeind te komen. 'Jah, man!' roept hij opnieuw en wijst in de lucht. Juny kijkt ook naar boven maar behalve de takken van de boom ziet hij niets

bijzonders. Hij neemt een ferme slok uit het flesje en stoot zijn vriend aan. 'Vertel nou, swa!' 'ok, ok. Trankilo! Wat is het verschil tussen op iets wachten en niet geloven?' Juny springt op. 'E swa, je zit maar wat te zwammen. Daar heb ik geen tijd voor. Die schoen moet uit voor Kerst, snap je?' Leo schudt zijn hoofd. 'Ik begrijp niks. Ik begrijp niks van schoenen die uit moeten voor Kerst!' Langzaam zakt hij weer onderuit en legt zijn hoofd tegen de boomstam. Juny schudt hem hardhandig heen en weer. 'Je ging me vertellen wat het verschil is tussen ergens op wachten en iets niet vergeten!' Het is stil onder de boom, zelfs de natuur houdt even haar adem in. Er verschijnt een grote glimlach op Leo's gezicht. 'Als je iets niet vergeet, dan weet je dus iets en dan hoef je er niet op te wachten.' Juny schudt zijn hoofd. 'Ja, dat snapt zelfs een baka zonder staart! Maar wat is dan het verschil?' Leo doet zijn ogen dicht. 'Als je ergens in gelooft kan je erop wachten.' Hij wijst naar zijn voeten.' Dan heb je zelfs geen schoenen nodig!' Zijn lijf schudt van het lachen. Juny gaat met zijn hoofd tussen zijn handen zitten en volgt met zijn ogen de mieren die naar de dikke boomstam marcheren. Een uur later veert hij overeind. Opgewekt staat hij op en

krabt even op zijn hoofd. Dan knikt hij en kijkt opgelucht naar de slapende Leo. 'Eh, swa! Ik weet het, ik snap nu wat je bedoelt! Ik weet dat Kerst niet in mijn schoen past, en op iets wat ik

weet, hoef ik niet te wachten. Masha danki! Bon Pasku, swa!' Hij raapt de bel op en rammelt hem heen en weer, terwijl hij het pad afloopt. 'Jingle bells, jingle bells, jingle all the way!'